

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204726
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120204726.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX W. N. M., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Poštová banka, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, za ktorého koná na základe substitučného plnomocenstva advokát Mgr. Stanislav Hutňan, Kominárska 141/2, 4, 831 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 256,70 eur s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/73/2020-39 zo dňa 06.10.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku I. o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur s príslušenstvom a výroku IV. o trovách konania.

Zrušuje rozsudok vo výroku I. o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur s príslušenstvom a výroku IV. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 05.06.2020 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 04.03.2014, v časti 3. Zmluva o úvere, podmienky úveru a záverečné ustanovenia, bod 9., v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú z tejto ZoÚ predložia na prerokovanie a rozhodnutie Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri spoločnosti Rozhodcovská a mediačná, a.s., so sídlom Dunajská 15 v Bratislave, IČO: 46 023 151, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku v súlade so zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Klient a Spoludlžník berie na vedomie, že doručený rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, je pre účastníkov rozhodcovského konania záväzný a ako exekučný titul môže byť podkladom pre nútený výkon splnenia povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom. Rozhodcovské konanie je jedностupňové, a preto proti rozhodcovskému rozsudku nemožno podať riadny opravný prostriedok (napr. odvolanie). Rozhodcovský rozsudok možno napadnúť len so zákonom vymedzených dôvodov, a to v lehote do 30 dní od jeho doručenia.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Tretím výrokom určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 04.03.2014, v obchodných podmienkach pre úver dostupná pôžička - šikovná rezerva, v článku 5. - Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 5.6, v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná,

v nasledujúcom poradí: (1) poplatky podľa Sadzobníka poplatkov (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Výrokom IV. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorá bola súdu prvej inštancie doručená 20.04.2020, a ktorou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 256,70 eur s príslušenstvom a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré v petite žaloby konkretizoval. Nárok odvodzoval od Zmluvy o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.03.2014, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver v sume 1.000 eur, na ktorý uhradil 1.256,70 eur, preto rozdiel vo výške 256,70 eur požaduje ako vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 297 písm. b) a § 151 ods. 1 CSP; § 52 ods. 1 - 4; § 53 ods. 1 - 3, 5; § 54 ods. 1, 2; § 107 ods. 1, 2; § 451 ods. 1, 2; § 456; § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 3 ods. 1, 2; § 4 ods. 1 - 3 z. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní; § 1 ods. 2; § 2 písm. a), b), d); § 9 ods. 1 veta prvá, 2 písm. j), k); § 11 ods. 1 písm. a) z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zistil, že dňa 04.03.2014 bola uzavretá formulárová zmluva o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX medzi Poštovou bankou - žalovaným a žalobcom. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000 eur, pričom v zmluve bola uvedená úroková sadzba 25,50 %, RPMN vo výške 33,29 %, priemerná RPMN vo výške 46,30 %, počet splátok 36, pričom výška mesačnej splátky bola určená na 43,62 eur, konečná splatnosť 25.03.2017. Žalobca z tejto zmluvy uhradil žalovanému celkom sumu 1.256,70 eur, čo medzi stranami nebolo sporné.

4. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 18.03.2020 vyplýva, že sa na združenie obrátil žalobca ako spotrebiteľ a dňa 13.03.2020 bol informovaný o zmluvných podmienkach týkajúcich sa jeho zmluvy so žalovaným.

5. Právny vzťah medzi stranami sporu súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vo vzťahu k údaju RPMN ako jedného z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ vynaložiť na úhradu úveru uviedol, že je to najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. V zmysle citovaného zákona musia byť v zmluve uvedené aj všetky predpoklady použité na jeho výpočet a nestačí len jeho výška. V uvedenej zmluve chýbajú údaje, lebo nie je uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, z čoho vyvodil, že ide o bezúročný a bezpoplatkový úver.

6. Tiež konštatoval, že dohodnutý úrok vo výške 25,50 % je v rozpore s dobrými mravmi s poukazom aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/137/2003. Uviedol, že podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých domácnostiam v mesiaci marec 2014, pri úveroch od jedného roku do piatich rokov na úrovni 10,21 %. Dohodnutá výška úrokov 25,50 % ročne uvedená v zmluve strán sporu podstatne (viac ako dvojnásobne) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci marec 2014. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014. Vyhodnotil preto dohodnutú úrokovú sadzbu vo výške 25,50 % ročne ako rozpornú s dobrými mravmi, a preto v tejto časti v zmysle § 41 OZ zmluvu ako neplatnú.

7. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia uviedol, že žalobca mal žalovanému zaplatiť len sumu 1.000 eur, ktorú reálne ako úver vyčerpал a keďže mu zaplatil až 1.256,70 eur, bolo dôvodné zaviazať žalovaného k zaplateniu sumy 256,70 eur predstavujúcej jeho bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

8. Poukázal tiež na to, že v zmluve z 04.03.2014 je uvedená celková výška nákladov 1.256,70 eur, avšak pri počte splátok 36 x 43,62 eur mesačne to predstavuje výslednú sumu 1.570,32 eur, teda náklady predstavujú 570,32 eur (nie v zmluve uvedených 513,83 eur), z čoho následne plynie aj nesprávne uvedená RPMN.

9. Vychádzal z toho, že každá spotrebiteľská zmluva musí byť transparentná. Zmluvné podmienky musia byť formulované jasne a zrozumiteľne nielen gramaticky, ale aj z toho pohľadu, aby spotrebiteľ bol

schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (rozsudok ESD C-26/13). Zásada transparentnosti dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka poplatkov, ktoré nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložite formulovanej a malým písmenom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že ujdú jeho pozornosti. Ak tak dodávateľ urobí, takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu (poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/3512/11 z 11.11.2013).

10. Vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo/9/2012, ktorý uviedol, že: „Návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy sa má predložiť spotrebiteľovi takým spôsobom, aby z neho bolo zrejmé, že spotrebiteľovi sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie týkajúce sa výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právne akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená“.

11. Vo vzťahu k neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej vo výroku II. rozsudku konštatoval, že obmedzenie rozhodovania spotrebiteľa o tom, kto bude prípadne rozhodovať jeho spor je tak závažné, že je nutné ju vyhlásiť za neprijateľnú, pričom na margo poukázal aj na písmo minimálnych rozmerov použité pri zmluvných ustanoveniach zahŕňajúcich aj spomínanú rozhodcovskú doložku. Rozhodcovský súd totiž môže vec v rozhodcovskom konaní prejednať len vtedy, ak medzi zmluvnými stranami bola v súlade s ust. § 3 zákona č. 244/2002 Z. z. uzatvorená platná rozhodcovská zmluva o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Bez takejto platnej zmluvy majúcej buď formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.), akýkoľvek rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre exekučné konanie. Poukázal na skutočnosť, že aj o tejto neprijateľnej zmluvnej podmienke už bolo právoplatne rozhodnuté potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co 88/2018 z 04.10.2018.

12. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku vyhlásil aj podmienku uvedenú vo výroku III. rozsudku, lebo vo vopred pripravenom texte veriteľa žalovaného absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Dlžník - žalobca nemal nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť, pričom je faktom, že ide o ľubovôľu dodávateľa, na aký účel si započíta platbu, čo spôsobuje obrovskú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu a úplnú nadvládu dodávateľa nad spotrebiteľom. Ak by si aj dlžník - spotrebiteľ chcel platbou veriteľovi - dodávateľovi ponížiť istinu, dodávateľ má v zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky vykonať zápočet tejto platby na ľubovoľnú časť pohľadávky, resp. v dodávateľom stanovenom poradí na poplatky podľa Sadzobníka, úrok z omeškania, úrok z úveru a až nakoniec splátka istiny úveru. Aj o tejto neprijateľnej zmluvnej podmienke už bolo právoplatne rozhodnuté potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co 25/2019 z 27.08.2019.

13. K naliehavému právnomu záujmu na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok uviedol, že vychádzajúc z ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, je daný naliehavý právny záujem žalobcu ako spotrebiteľa na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobca musel tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z vyššie uvedených zákonných ustanovení, najmä z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. (na porovnanie poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp. zn. 1Co/237/2013 a sp. zn. 22Co 79/2017 zo dňa 22.03.2018). Navyše naliehavý právny záujem vyplýva aj z potreby zosúladenia skutkového a právneho stavu.

14. Vo vzťahu k žalovaným namietanému premlčaniu na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech, a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti skôr (rozsudok Najvyššieho súdu 2CZ 35/77 zo dňa 17.12.1978). K subjektívnej lehote žalobca uviedol a prehlásením doložil, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel v marci 2020, teda dvojročná subjektívna

premlčacia lehota mu uplynie až v marci 2022, pričom v konaní nebolo preukázané, že by toto tvrdenie nebolo pravdivé. Pre absenciu akéhokoľvek dôkazu opaku tak súd nemohol považovať námietku premlčania z hľadiska subjektívnej premlčacej lehoty za dôvodnú.

15. Objektívna premlčacia lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia t. j. v danom prípade od úhrady žalobcu žalovanému. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že v danom prípade je potrebné vychádzať z desaťročnej premlčacej lehoty. Žalovaný má totiž v predmete činnosti poskytovanie úverov a preto sa vyžaduje, aby dodržiaval príslušné právne normy vzťahujúce sa na ich poskytovanie. Žalovaný preto minimálne musel byť uzrozumený s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú citované v tomto rozsudku napriek tomu, že musel si byť vedomý toho, že ide o spotrebiteľa a nebude môcť od žalobcu žiadať úroky a iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený. Minimálne teda na jeho strane išlo o nepriamy úmysel získať majetkový prospech. Keďže posledné úhrady boli vykonané v roku 2015 (výpis na č. I. 10 a nasl. spisu), desaťročná premlčacia lehota uplynie až v r. 2025. Právny názor o desaťročnej premlčacej lehote bol vyslovený už vo viacerých súdnych rozhodnutiach v typovo obdobných sporoch. Poukázal na konkrétne rozhodnutia Krajských súdov v Prešove, Žiline, Banskej Bystrici. Preto námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú.

16. K peňažnému plneniu priznal aj úrok z omeškania od 05.06.2012, t.j. od druhého dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, a to vo výške 5 %, lebo v tom čase úroky z omeškania predstavovali uvedenú výšku ročne.

17. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

18. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňoval ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) a d) CSP. Vyslovil svoj nesúhlas s posúdením objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, ktorú prvoinštančný súd vyhodnotil nesprávne vychádzajúc z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 18.03.2020, čo sa týka subjektívnej premlčacej doby a čo sa týka objektívnej 10 ročnej doby, poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018 a 4Cdo/219/2019 z 21.10.2020 so záverom, že rozhodnutie v uvedenom smere nezodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Všeobecné fakty o profesionálnom podnikateľskom postavení samo o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa. Je nutné skúmať vôľu a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Rovnako poukázal na to, že zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2014, odkedy rozhodovacia činnosť v oblasti ochrany spotrebiteľa prešla zásadným vývojom, ktorý žalovaný nemohol predvídať. Tiež uviedol, že prehlásenie Združenia HOOS je takmer totožné vo viacerých konaniach a nezakladá sa na pravde, nakoľko žalobcovia v kontakte s týmto Združením boli už dávno pred deklarovaným dátumom v čestnom prehlásení. Žalobca mal vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach už uhradením tej ktorej splátky a úver splatil už v roku 2015, preto subjektívna premlčacia doba mu uplynula najneskôr v priebehu roka 2018.

19. Odvolateľ k nesprávnemu posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v časti 3. Zmluvy o úvere, podmienky úveru a záverečné ustanovenia, bod 9 poprel, aby predmetná rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. V tejto súvislosti poukázal na článok 10.4 Všeobecných obchodných podmienok žalovaného, účinných od 01.02.2014, podľa ktorých, ak klient najneskôr do 3 pracovných dní od uzavretia Zmluvy nedoručí poštou písomné oznámenie o nesúhlase s uzatvorením rozhodcovskej doložky, má sa za to, že ju prijal. Poukázal na uznesenie NS SR z 26.07.2018, sp. zn. 3Cdo/80/2017, podľa ktorého obdobná situácia bola vyhodnotená tak, že žalobcovi bola daná možnosť vyznačením označeného políčka vyjadriť nesúhlas s uvedeným návrhom rozhodcovskej zmluvy, preto mal možnosť výberu, či prípadné spory bude rozhodovať rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, žalobca však možnosť výberu nevyužil, nevyznačil nesúhlas v predznačenom políčku, vyslovil tak súhlas s príslušnosťou rozhodcovského súdu na prejednanie sporov, a tak prijal návrh rozhodcovskej zmluvy. Uviedol, že žalovanému neoznámil nesúhlas žalobcu s rozhodcovskou doložkou, ktorú mohol do 3 dní od uzavretia zmluvy o úvere, a to bez vplyvu na platnosť ostatných častí zmluvy o úvere využiť. Žalovaný má preto za to, že táto podmienka nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

20. Vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v článku 5 Obchodných podmienok, týkajúcej sa splácania úveru, poukázal na charakter zmluvy o úvere vychádzajúci z obchodnoprávneho charakteru, s poukazom na § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého postupoval pri započítavaní úhrad najskôr na úroky, až následne na istinu s odôvodnením, že žalobca ako dlžník neurčil, ako sa má započítať úhrada. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/181/2015 zo dňa 26.07.2016 a sp. zn. 6Co/213/2015, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/326/2012 zo dňa 13.05.2014 a Veľký komentár Občiansky zákonník I., vydavateľstvo C.H.Beck. Uviedol, že zmluvný vzťah medzi sporovými stranami zanikol splatením úveru pred piatimi rokmi, preto neexistuje relevantný dôvod na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a preto žalobu zo strany žalobcu vyhodnotil ako zjavné zneužitie práva v zmysle článku 5 základných zásad CSP. Zdôraznil, že akékoľvek finančné nároky zo zmluvy o úvere sú podľa ustálenej rozhodovacej praxe premlčané, neexistuje preto objektívny stav hrozby žalobcu, a preto v zmysle § 137 písm. d) CSP nie je daný zákonný dôvod na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

21. V ďalšom namietal nesprávne vyhodnotenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a neplatnosti dojednaného úroku z dôvodu absencie predpokladov pre výpočet RPMN. Poukázal na prílohu č. 2 z č. 129/2010 Z.z., z ktorej vyplýva, že na výpočet RPMN sú potrebné údaje, ktoré podľa neho zmluva o úvere všetky obsahuje. Namietal nesprávny záver súdu o vyhodnotení dojednanej výšky úroku ako absolútne neplatnej pre rozpor s dobrými mravmi. Priemerná výška RPMN pre daný typ úveru s danými parametrami bola v rozhodujúcom období 46,30 %, pritom výška RPMN podľa zmluvy o úvere bola 33,29 %, čo je podstatne nižšie percento ako pri iných úveroch poskytnutých v danom čase. Teda RPMN nepresahovala priemernú RPMN, nemožno hovoriť ani o jej neprimeranosti ako odplaty za poskytnutý úver. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu právo na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

22. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

23. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 31.05.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné čiastočne.

24. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

25. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie čo do určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok vyjadrených vo výrokoch napadnutého rozsudku II. a III., preto vo vzťahu k uvedenému sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti rozsudku v uvedenej časti podľa § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam vo vzťahu k uvedenej časti dodáva: V spise na č.l. 6 - 8 sú zažurnalizované obchodné podmienky pre úver dostupná pôžička - šikovná rezerva, účinné od 10.06.2013. Z uvedených obchodných podmienok vychádzal aj súd prvej inštancie, a to vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky v časti 3 Zmluvy o úvere v bode 9, týkajúcej sa rozhodcovskej doložky. Ani z uvedenej časti bodu 3 Zmluvy o úvere, ani z pripojených obchodných podmienok nevyplýva možnosť žalobcu do 3 dní od uzavretia zmluvy oznámiť žalovanému, že odstupuje od rozhodcovskej dohody. Námietka žalovaného preto týmto smerom nie je dôvodná. Ak k odvolaniu žalovaný predložil iné všeobecné obchodné podmienky, účinné od 01.02.2014, v ktorých v článku X. bod 10.4 je uvedené, že ak klient najneskôr do 3 pracovných dní od uzavretia zmluvy nedoručí poštou písomné oznámenie o nesúhlase s uzatvorením rozhodcovskej doložky, má sa za to, že ju prijal. Takéto znenie všeobecných obchodných podmienok žalovaný predložil až do odvolacieho konania, kedy už nie je možné na to prihliadať, keďže pred súdom prvej inštancie boli vyhodnocované obchodné podmienky

pre úver, dostupná pôžička - šikovná rezerva, účinné od 10.06.2013, v ktorých v článku 10 bod 10.4 vôbec nebol uvedený. Tvrdenie žalovaného, že žalobca mohol do 3 dní písomne oznámiť svoj nesúhlas s uzatvorením rozhodcovskej doložky, preto nie je na mieste. Uvedené tvrdenie nevyplýva ani zo Zmluvy o úvere - dostupná pôžička zo dňa 04.03.2014, keď v bode 9, v ktorom bola dohodnutá rozhodcovská doložka, nie je daná možnosť ju odmietnuť. Navyše odvolací súd dodáva, že znenie aj uvedenej zmluvnej podmienky je písané menším písmom ako text zmluvy, týkajúci sa žiadateľa o pôžičku, ako aj podmienok poskytnutia úveru. Už aj táto skutočnosť podporuje správny záver súdu prvej inštancie, že uvedená zmluvná podmienka je neprijateľnou.

26. K výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v obchodných podmienkach v článku 5 bod 5.6, týkajúcej sa započítavania platieb od dlžníka, rovnako odvolací súd má za to, že aj táto podmienka bola správne súdom prvej inštancie vyhodnotená ako neprijateľná. Ani poukaz žalovaného na ust. § 330 Obchodného zákonníka na uvedenom nemôže nič zmeniť. Odvolací súd nepopiera, že zmluva o úvere je absolútny obchod, ale za situácie, keď dlžníkom je spotrebiteľ, je nevyhnutné aplikovať úpravu vzťahujúcu sa na spotrebiteľské zmluvy, ktorého právnym základom je ochrana spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy, ako aj napríklad zákon o ochrane spotrebiteľa. Rovnako boli prijaté smernice a nariadenia, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Aj v prípade, ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napríklad zužujúco, mohol by sa spotrebiteľ domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ je potrebné vykladať vo svetle zákonov nielen ustanovenia národného práva implementujúce napríklad smernice, ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (ide o tzv. nepriamy účinok smerníc). Pri naplnení cieľa smerníc, predovšetkým článku 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je nutné chrániť postavenie spotrebiteľa a nastolenie rovnováhy, ktorú tá - ktorá zmluva upravuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to v záujme skutočnej rovnováhy. Preto pri výklade príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, týkajúcich sa spotrebiteľa a ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa je nutné vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t.j. je potrebné kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Tak bolo povinnosťou súdu prvej inštancie reflektovať na obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, keďže žalobca ako spotrebiteľ sa domáhal ochrany svojich ústavných práv.

27. Vo vzťahu k výrokom II. a III. súd prvej inštancie náležite poskytol žalobcovi ako spotrebiteľovi ochranu v zmysle vyššie uvedeného. Preto správne určil konkrétne zmluvné podmienky v zmluve o úvere v časti 3, ako aj v obchodných podmienkach článku 5 bod 5.6 za neprijateľné. Nebolo v konaní preukázané, aby rozhodcovská doložka bola v zmluve o úvere so žalobcom dojednaná individuálne tak, ako to správne súd prvej inštancie vyhodnotil. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v obchodných podmienkach úveru v článku 5. bod 5.6, týkajúcej sa započítavania platieb na úver, odvolací súd ešte dodáva, že nebolo preukázané, aby obchodné podmienky, v ktorých je uvedené obsiahnuté, boli predmetom dohody strán sporu. Súdu totiž neboli predložené obchodné podmienky pre úver - šikovná rezerva, ktoré by boli podpísané žalobcom. O individuálnom dojednaní preto nie je možné hovoriť. Pochybnosť k uvedenému je zdôraznená ešte tým, že do odvolacieho konania žalovaný predložil znenie iných všeobecných obchodných podmienok, ktoré vôbec neobsahovali v článku V. bod 5.6. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na znenie § 566 ods. 2 OZ, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dluhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Toto poradie nemôže zmeniť veriteľ, ale len dlžník a v spotrebiteľských zmluvách sa to nemôže udiť jednostranným diktátom veriteľa, na čo bude splátky započítavať.

28. Odvolací súd vo vzťahu k vysloveniu neprijateľnosti zmluvných podmienok ešte uvádza, že v zmysle článku 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa, totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietat' nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offio takúto podmienku, Vnútroštátny

súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomu nenamieta (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 04.06.2009, Pannon GSM C-243/08, 2009 I.- 04713).

29. Oprávnenosť súdu vysloviť v rozsudku nekalosť zmluvnej podmienky vyplýva z ust. § 298 ods. 1 z. č. 160/2015 Z.z. CSP. Ak vyslovenie neplatnosti zmluvnej podmienky sa dovoľáva strana sporu priamo v žalobe, je povinnosťou súdu o tom rozhodnúť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu podmienky konkretizované vo výrokoch II. a III. napadnutého rozsudku spĺňajú kritériá neprijateľnosti a predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky, majúce za následok nevyvážený vzťah veriteľa a dlžníka. Nerešpektujú totiž rovnoprávne postavenie spotrebiteľa vo vzťahu k dodávateľovi. Dá sa konštatovať, že žalovaný, ktorý uvedené podmienky koncipoval si presadzuje svoje ekonomické záujmy, čím zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ak boli zmluvné ustanovenia nadiktované v rámci kontraktácie v režime typovej zmluvy, ide vždy o neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú absolútne neplatné. Zmluvné podmienky sa totiž v spotrebiteľských zmluvách nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ môže právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ho nezaväzujú, pokiaľ sú nevyhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka. Sporné zmluvné podmienky sú tak v rozpore s § 54 ods. 1 a § 39 OZ. Pre spotrebiteľské zmluvy platí všeobecné výkladové pravidlo § 54 ods. 2 OZ, že pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nebolo preukázané, aby predmetné zmluvné podmienky boli individuálne dohodnuté. Všetky uvedené skutočnosti podporujú záver o nutnosti vyslovenia uvedených podmienok za neprijateľné. Takéto vyslovenie navyše nie je viazané iba zákonom v čase prípadného trvania zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Odvolací súd má za to, že aj v prípade neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nutné určenie neprijateľnosti uvedených zmluvných podmienok. Aj v prípade vyhodnotenia absolútne neplatnej úverovej zmluvy uzavretej zmluvnými stranami sú neprijateľné všetky jej dojednania, vrátane zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosť sa spotrebiteľ žalobou domáha (viď rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/320/2016 zo dňa 24.11.2015). Rovnako odvolací súd má aj za to, že vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je možné aj v čase, keď zmluvný vzťah medzi stranami sporu už zanikol. Zákon totiž umožňuje spotrebiteľom za splnenia zákonných podmienok domáhať sa aj ďalších jeho nárokov. Na vyslovení neprijateľnosti zmluvných podmienok preto sa nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu tak, ako to nesprávne uvádza odvolateľ. Rovnako nie je dôvodnou ani námietka týkajúca sa tvrdenia, že úverový vzťah medzi stranami sporu zanikol už pred 5 rokmi, preto domáhať sa určenia neplatnosti zmluvných podmienok nie je potrebné a možné a odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolateľa, že predmetná žaloba je žalobou šikanóznou.

30. Vo vzťahu k výroku I. o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 256,70 eur s príslušenstvom, odvolací súd uvádza, že odvolacia námietka, týkajúca sa nedostatočného zistenia a vyhodnotenia námietky premlčania vznesenej žalovaným je dôvodná. Tak, ako to vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k vyhodnoteniu premlčania pri aplikácii 10 ročnej objektívnej premlčacej doby nepostačuje iba skutočnosť, že veriteľ je profesionálnym podnikateľom v oblasti poskytovania úverov, z čoho by mal byť vyvodený nepriamy úmysel na získanie bezdôvodného obohatenia. V každej, aj v prejednávanej veci na objektívne posúdenie námietky premlčania je nutné skúmať vôľu a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia s poukazom na čas konania protiprávneho úkonu, respektíve získania bezdôvodného obohatenia. Je pritom dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, respektíve jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu lehotu. V prvom rade je potrebné správne posúdiť dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Bez náležitého zistenia uvedeného je predčasný záver o aplikácii desaťročnej objektívnej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia v danej veci.

31. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 256,70 eur s príslušenstvom musel zrušiť.

32. K námietke o nesprávnom vyhodnotení úveru za bezúročný a bezpoplatkový odvolací súd uvádza, že už zavádzajúci údaj v zmluve o úvere je celková výška nákladov 513,83 eur, čo pri mesačnej splátke 43,62 eur a 36 mesačných splátkach dáva sumu 1.570,32 eur svedčí o tom, že údaj o celkovej

výške nákladov nie je správny. Už uvedená skutočnosť odôvodňuje konštatovanie, že úverová zmluva neobsahuje správnu výšku celkových nákladov, čo robí úver bezpoplatkový a bezúročný. Odvolací súd má rovnaký názor ako súd prvej inštancie, že výška úrokov 25,50 % je viac ako dvojnásobok priemernej úrokovej miery obdobných úverov na úrovni 10,21 % ročne. Konštatovanie súdu o rozpore dohodnutého úroku vo výške 25,50 % s dobrými mravmi je preto na mieste.

33. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie vo vzťahu k výrokom II. a III. v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

34. Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho časti výrokov II. a III. zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia v napadnutom rozsahu ako takú.

35. Z vyššie uvedených dôvodov preto bol rozsudok vo výrokoch II. a III. ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdený. V danej veci je nepochybným, že žalobca sa svojich nárokov domáhal ako spotrebiteľ voči subjektu, ktorý svojim konaním pri predkladaní spotrebiteľskej zmluvy nepostupoval ako odborník, konajúci v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa.

36. Odvolací súd však rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, a to aj spolu s výrokom o trovách konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

37. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne vyhodnotiť námietku premlčania vznesenú žalovaným vo vzťahu k nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako je to uvedené vyššie, a to aj s poukazom na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR. Až po náležitom vyhodnení námietky premlčania a posúdení tak subjektívnej, ako aj objektívnej lehoty bude možné vo veci rozhodnúť.

38. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť aj o všetkých trovách tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania.

39. Súd prvej inštancie svoje nové rozhodnutie náležite odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP, pritom v odôvodnení vyhodnotí aj odvolacie námietky vo vzťahu k zrušenému výroku I. o vydanie bezdôvodného obohatenia.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** j e p r í p u s t n é .

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).